

Rogate

Sk 1: *Potom se z hory, které se říká Olivová, vrátili do Jeruzaléma; není to daleko, jen asi kolik je dovoleno ujít v sobotu. 13 Když přišli do města, vystoupili do horní místnosti domu, kde pobývali. Byli to Petr, Jan, Jakub, Ondřej, Filip a Tomáš, Bartoloměj a Matouš, Jakub Alfeův, Šimon Zélóta a Juda Jakubův. Ti všichni se svorně a vytrvale modlili spolu se ženami, s Marií, matkou Ježíšovou, a s jeho bratry. V těch dnech ve shromáždění bratří povstal Petr – a bylo tam pohromadě asi 120 lidí.*

Když měla Kristýnka dva roky, dostala na Vánoce doktorskou sadu: stříkačku, obvazy, kladívko na koleno, dlahu – a samozřejmě i fonendoskop. A právě ten si zamilovala nejvíc.

„Tati, pojď si hrát na doktora!“

To byla její oblíbená hra několik měsíců. Vždycky se zeptala: „Co vás bolí, pane?“ A bylo úplně jedno, jestli jsem řekl noha, záda, ruka nebo oko. Vždy vytáhla fonendoskop, dala si jej do uší a přiložila mi jej na hrud'

Byl plastový. Dětský. Ale ona měla jednu opravdovou touhu: slyšet tlukot srdce svého tatínka, kterého něco bolí, aby mu mohla pomoci. Dvouleté dítě chtělo propojit svůj sluch s tlukotem srdce někoho, na kom mu záleží.

A naučila se to nejprve doma. Se svým tatínkem. A pak to začala dělat úplně stejně s každou kamarádkou, která přišla k nám domů. „Co vás bolí?“ Ať odpověď zněla jakkoli, fonendoskop šel okamžitě do uší a na srdce člověka vedle ní.

Takhle to dělají děti. Nějak věří, že z tlukotu srdce se dá mnoho poznat. A dnes víme, že opravdu dá. Z tlukotu srdce lze poznat radost i strach. Klid i stres. Naději i únavu. Někdy člověk navenek působí silně a vyrovnaně, ale jeho srdce už dávno běží ve strachu a vyčerpání. A jindy někdo téměř nic neřekne, ale přesto poznáme, že uvnitř hoří radostí a vděčností.

A já myslím, že právě něco podobného se musela naučit první církve během těch deseti dnů mezi Kristovým nanebevstoupením a Letnicemi.

Deset dnů.

Deset dnů, kdy Ježíš už nebyl fyzicky s nimi – a Duch svatý ještě nebyl seslán.

A co tehdy učedníci dělali?

Byli spolu.

To nebylo deset dnů triumfu a nepřetržité radosti. My si někdy první učedníky idealizujeme. Ale oni byli lidé jako my. Měli obavy. Nejistotu. Otázky. Možná i strach z budoucnosti. V jejich srdcích nebyla vždy jen radost a nadšení. Někteří možná přemýšleli, co bude dál. Jiní mohli být unavení vším, co v posledních týdnech prožili: Golgotou, prázdným hrobem, setkáními se Vzkříšeným i jeho odchodem k Otci.

A právě v tom čase se museli učit něco nesmírně důležitého: příkládat si navzájem Boží fonendoskop na srdce. Naučit se bratra a sestry po své pravici ve sboru se zájmem a láskou zeptat

„Co tě bolí?“

„Co tě trápí?“

„Čeho se bojíš?“

„Z čeho máš radost?“

A potom si nasadit ten Boží fonendoskop na uši. Odizolovat hluk světa. A poslouchat tlukot srdce bratra nebo sestry vedle sebe.

Fonendoskop je zvláštní nástroj. Na jednom konci jsou uši. Na druhém srdce. A mezi nimi vede kabel.

A církve se během těch deseti dnů učila, že tím kabelem má být láska a opravdový zájem o druhého člověka. Zájem spojit svůj sluch se srdcem druhého.

Nejstarší křesťanské společenství si to melo zkusit během pouhých deseti dnů mezi oslavením a letnicemi. Pouhých deset dnů. A přesto ve Skutcích čteme: „s jednotnou myslí setrvali v modlitbách“. Lukáš zde však napsal cosi mnohem hezčího: slovo *homothymadon* znamená něco mnohem hlubšího než jen „jednomyslně“. Znamená doslovně:

se stejnou vášní,

se stejným zápalem,

s jedním společným hořícím srdcem.

A co dělali s touto společnou vášní a zápalem?

„Vytrvale setrvali *en proskynési kai deési*“ (v klanění se – společné modlitbě k Bohu) + (déési prošení jeden za druhého). Církev se naučila používat Boží fonendoskop nejenom na tatínkovo srdce, ale i na srdce bratří a sester uvnitř ní samotné. Byl to vzácný čas kromě služby navenek, naslouchat i srdcem těch, které máme v našem společenství ve stejné lavici, za námi, nebo pár lavic vepředu.

První církev se neučila jen hledět vzhůru k Bohu. Učila se zároveň naslouchat srdcím uvnitř vlastního společenství. A právě tím se rodila jejich vytrvalost. Člověk vydrží mnohem více, když ví, že na své zápasy není sám.

Ve čtvrtek jsme po bohoslužbě seděli s Petrem a povídali si. A Petr řekl velikou moudrost. Řekl: „V kostelech se často modlíme za celý svět, za války, za vzdálené země a věci tisíce kilometrů od nás. Ale to, co se odehrává v srdci člověka vedle nás, předložíme Bohu jednou nebo dvěma větami. Přitom když přijdu do kostela, chtěl bych slyšet, že někdo myslí i na moje starosti a moje radosti. K tomu přece sborové společenství je.“

A já myslím, že Petr má pravdu.

I já bych to tak chtěl, kdybych přišel do kostela jako posluchač a sedl si do lavice. Chtěl bych to přesně tak, jak se to naučila církev během těch deseti dnů před dvěma tisíci lety: se stejnou vášní a zápalem vytrvale setrvalat ve společné modlitbě Bohu, ale mít i vnímavost pro tlukot srdce člověka přímo vedle mě, zajímat se o něho, naslouchat mu a prosit za něj.

Chtěl bych společenství, které se mě umí ptát:

„Jak se máš?“

„Co prožíváš?“

„Netíží tě něco?“

„Nedělá ti něco velkou radost?“

Protože v tu chvíli, kdy položíme druhému takovouto otázku, vytahujeme ten Boží fonendoskop, který Otec daroval svým dětem, a přikládáme jej na srdce druhého člověka. Člověka, na kterém nám záleží.

Když se tohle naučilo za těch deset dnů prvních 120 učedníků Páně, tehdy se doopravdy těch 120 JÁ stalo jedním silným MY. Spojilo je to, že jejich sluch byl nyní propojen s tlukotem srdce druhého člověka ve sboru; kabelem lásky a zájmu.

Tohle se první sbor musel naučit praktikovat uvnitř sebe, dokud se z moci Ducha na letnici vydal na misi směrem ven. Opačně by to nefungovalo. Nejprve se muselo každé já ve společenství sboru doopravdy stát MY. Tím, že se bude snažit zaposlouchat i do srdcí svých nejbližších druhů po svém boku. Z toho se rodila společná vášeň a vytrvalost – když se ve sboru jeden o druhého zajímali, naslouchali si, a i pomohli a podpořili se navzájem. Takhle totiž fungoval prvotní sbor: naučil se, že nejprve se musíme učit poslouchat tlukot srdce uvnitř sboru, abychom neztratili sílu a zápal poslouchat i tlukot srdcí za našimi dveřmi. A krásně je to vidět i dál ve Skutcích apoštolských. Třeba v příběhu Lydie.

Až do určité chvíle Lukáš píše:

„oni šli“, „oni přišli“,

„oni zvěštovali“.

Pavel, Silas, Timoteus...

Ale když jsou Pavel a Silas uvězněni, pravděpodobně zůstává právě Lukáš s Lydií a jejím domem – s prvním evropským křesťanským sborem.

Naslouchá Lydii a jejím sluhům. Sdílí s nimi život. Nese jejich radosti i obavy. Láskou a zájmem naslouchat propojuje Lukáš své JÁ s členy Lydiiny domácnosti, aby v tomto sboru platilo to nádherné MY. Tento celý příběh proto píše Lukáš už nikoli jako ONI, ale jako MY. Tak bych to chtěl napsat dnes já, a věřím že i ty, v příběhu našeho sboru: MY – a já sem toho pouze součástí, kterou bych nebyl bez tebe, tvého naslouchání, tvých modliteb za mě, i bez tvého srdce, k němuž smím ten Boží fonendoskop přiložit zase já. Protože tohle nás spojuje JÁ a JÁ spojené bratrskou láskou a zájmem naslouchat = MY.

Proto Lukáš, který zůstává s Lydií a prvním sborem Evropy, a naslouchá jejich obavám, když jsou Pavel a Silas ve vězení, píše tento příběh tím nádherným a mocným slovem církve: obyčejně neobyčejným MY.

Přeji nám všem, aby každý z nás měl touhu poslouchat tlukot srdce svého bratra a setry ve sboru – touhu spojit své naslouchání se srdcem toho druhého. Stmelilo to nejstarší křesťanský sbor za pouhých deset dnů – a to byli ještě bez daru Božího Ducha. Jak to dokáže ze mě a tebe ještě více udělat MY s mocí toho ohně z výsosti?

O týden budeme s Viktorem Hojkou mít sborovou konferenci ohledně budování sboru. Myslím si, že tohle je základová deska, na které toho dokážeme s Boží pomocí mnoho postavit. Začít musíme vždy zde v těchto lavicích a v našem společenství právě takto. Bohu díky za každého, kdo již takto koná. Modlím se, aby konal ještě víc, a abychom tak k sobě navzájem konali všichni a často: zajímali se o druhého a budovali ono MY – náš sbor, naše společenství.